# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. S. N.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2021, č. j. 4 Az 24/2021 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, č. j. OAM-103/ZA-ZA11-HA13-2021, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že existují důvody podle § 15a citovaného zákona, pro které žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu. Ty žalovaný spatřoval v odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy.

### II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

### III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d)

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasil se závěry žalovaného a krajského soudu k § 15a zákona o azylu. Podle stěžovatele nebylo provedeno náležité individuální posouzení konkrétních okolností jím spáchaného trestného činu. Žalovaný pochybil, pokud dovodil nemožnost udělení doplňkové ochrany. Dále namítal, že krajský soud řádně nepřezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, zejména pak v části odůvodňující nemožnost udělení humanitárního azylu, a tím založil nepřezkoumatelnost rozsudku. Je názoru, že mu měl být udělen humanitární azyl. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

## IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém shrnul a rozvedl svou dosavadní argumentaci. Navrhl kasační stížnost zamítnout, popř. odmítnut pro nepřijatelnost.

## V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (krajského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (krajský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský (krajský) soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021 - 47, atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti odkazuje soud např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval krajský soud v souladu s uvedenou judikaturou. Důkladně vypořádal stěžejní žalobní námitky, jakož i jádro uplatněné argumentace. To stejné platí i pro rozhodnutí žalovaného. Ten se důkladně zabýval jednotlivými důvody žádosti o udělení azylu. I jeho argumentace je plně přezkoumatelná (srov. i nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Lze dodat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami však rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí žalovaného netrpí.

[10] V souladu s právní úpravou a judikaturou postupoval žalovaný i při posuzování jednotlivých forem azylu (srov. § 12 až 14 zákona o azylu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 31, atd.). Skutečnosti tvrzené stěžovatelem (socioekonomické potíže, zásah do rodinných poměrů atp.) nejsou ani podle kasačního soudu důvodem pro udělení azylu vč. azylu humanitárního (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 Azs 47/2004, sp. zn. 8 Azs 5/2021, sp. zn. 6 Azs 309/2016, sp. zn. 5 Azs 311/2020 atp.). Doplňková ochrana pak nemohla být stěžovateli udělena pro spáchání vážného zločinu [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Výklad označeného ustanovení ze strany žalovaného a krajského soudu plně odpovídá východiskům judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, a rozhodnutí téhož soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019 - 34, ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020 - 23, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Azs 26/2020 - 43, atp.). Podle názoru

Nejvyššího správního soudu není jejich výklad rozporný ani s výkladem obsaženým ve stanovisku generálního advokáta Mengozziho ve spojené věci C 57/09 - Spolková republika Německo v. B a D, resp. s dalšími stěžovatelem označenými dokumenty. Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením daného protiprávního jednání ze strany žalovaného. Stěžovatel spáchal zločin jako člen organizované skupiny, která opatřovala, převážela a prodávala ve větším rozsahu a se ziskem značného prospěchu psychotropní látku (heroin), za což byl odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody (v trvání osmi roků a šesti měsíců, přičemž pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou). Charakter spáchané trestné činnosti, vysoký stupeň společenské nebezpečnosti, délka uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, umístění do věznice se zvýšenou ostrahou vedou k jednoznačnému závěru o spáchání vážného zločinu. Podrobněji odkazuje soud na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ve kterém žalovaný důkladně odůvodnil, proč trestný čin spáchaný stěžovatelem považuje za vážný zločin, přičemž se neomezil jen na konstatování, že jde o zvlášť závažný zločin dle českého trestního zákoníku. Provedl náležitý výklad uvedeného pojmu a jeho naplnění hodnotil optikou konkrétních skutkových okolností. Jeho odůvodnění je zcela přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný reflektoval i skutečnosti tvrzené stěžovatelem, resp. přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (srov. § 2 a násl. správního řádu a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). Lze dodat, že věc stěžovatele se podstatně neliší od případů, v nichž Nejvyšší správní soud opakovaně shledal kasační stížnosti směřující proti právnímu posouzení drogové trestné činnosti jako „vážného zločinu“ nepřijatelnými (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45, ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020 - 33, ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 354/2019 - 13, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021 - 54 atp.).

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Snaha o legalizaci pobytu, stejně jako ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky, resp. další stěžovatelem uváděné důvody podle setrvalé judikatury Nevyššího správního soudu nemohou být relevantním důvodem udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 atp.).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil,

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu